

Co je to mít olej do zásoby?

Tuto neděli jsme slyšeli podobenství o ženichovi a družičkách, kdy jedny byly na svatbu ženicha vpuštěny a druhé ne. V ženichovi poznáváme pochopitelně Ježíše Krista, v družičkách sebe.

Co však bylo tím olejem do zásoby, nebo hořícími lampami? A proč se

vlastně jedná o jakousi vstupenku do Božího království, o kterém Ježíš hovoří.

Člověka napadne otázka, co je tím olejem do zásoby? Mohly by jím být dobré skutky? Dobrý život je přece jako světlo, které září všem a líbí se jistě i Bohu. To bezesporu ano. Líbí se mu, ovšem je zde jeden háček. Kdyby u nás lidí šlo jen o ty dobré skutky vzhledem ke spáse, potom by nemusel přijít na zemi Spasitel – Ježíš Kristus. Každý, kdo by chtěl, by se spasil sám svým dobrým životem. Tedy dobré skutky, ač jsou chvályhodné, nejsou tou vlastní vstupenkou do Božího království.

Je tou vstupenkou víra? Zde myslím víru ve smyslu tušení existence Boha či Ježíše, kdy mnozí říkají: „Něco nad námi musí být?“ Ani zde by Kristus přijít nemusel, když přece nad námi vždy „něco je.“

Hledáme význam olej do zásoby jako vstupenky do radosti. Asi nám pomůže vcítit se do toho, co mohou Ježíšem vyprávěné postavy, ženich a družičky prožívat. Ženich se jistě mohl těšit na nevěstu. Na její blízkost. Na tu, která mu byla rodiči slíbena, na tu, na kterou se letmo díval, když šla po ulici pro vodu ke studni a velmi se mu líbila. Mohl prožívat jakési vnitřní chvění budoucí radosti. Družičky na svatbě měly tuto ženichovu radost umocnit. A zde se otevírá jejich dvojitý přístup k radosti ženicha. Ty, kterým skutečně šlo o ženichovu radost, myslely na to, jak tuto radost uchovat déle ve slavnostní atmosféře zářících lamp. Proto si pořídily i zásobu oleje pro své lampy. Myslely na ženichovu radost. Ty druhé spíše myslely samy na sebe. Jak se dostanou na svatební veselí, jak se nají, zatancují. Dál už nemyslely, proto si s lampami nevezly i olej do zásoby. Myslet na druhého, na jeho radost a štěstí, přát mu ho a starat se o něj, tomu říkáme láska.

Je to tedy láska k Ženichovi, toho ve vyprávění snadno identifikujeme jako Ježíše. Milovat osobu Ježíše Krista, usilovat o jeho radost v tomto světě skrze naše přispění, to je v tomto příběhu tou vstupenkou. Je pro nás Ježíš „kýmisi nad námi“ nebo osobou, kterou milujeme, se kterou rádi jsme a již rádi podřizujeme své

zájmy? Příběh končí náhlostí jeho příchodu za spánku družiček. Jak jsme na tom my?